

POSTANOWIENIE

20 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

na posiedzeniu niejawnym 20 sierpnia 2024 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku S.S.

z udziałem Powiatu O. – [...], G.M., M.M.

o rozgraniczenie,

na skutek skargi kasacyjnej G.M., M.M.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie

z 16 marca 2023 r., II Ca 34/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[P.L.]

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestników postępowania M. M. oraz G. M. od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z 16 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych

funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przyczynę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinien odpowiednio sformułować zagadnienie prawne, wskazać przepisy prawa, na których tle zagadnienie się wyłoniło oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą możliwość rozbieżnych ocen prawnych oraz świadczącą o istotności tego zagadnienia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, Nr 1, poz. 11; z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14). Zagadnienie jest istotne, jeżeli jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla ukierunkowania praktyki sądowej i rozstrzygnięcia sprawy, w której zagadnienie powstało (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 września 2012 r., II CSK 180/12 oraz z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14), wywołuje poważne wątpliwości, a zarazem nie było dotychczas rozstrzygnięte w judykaturze albo dotychczasowe orzecznictwo wymaga zmiany (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16).

Zdaniem skarżących w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, „polegające na ustaleniu, czy w sytuacji gdy Sąd *meriti* uznaje, że stwierdzenie określonej okoliczności wymaga wiadomości specjalnych, a następnie powołuje w tym zakresie dowód z opinii biegłego, może następnie ustalić tę okoliczność

samodzielnie, z pominięciem wniosków opinii biegłego, czy też obowiązkiem sądu *meriti*, gdy uzna je za sprzeczną, jest powołanie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego bądź opinii innego biegłego? Dodatkowo istotnym zagadnieniem prawnym występującym w sprawie jest problem, czy wniosek właściciela nieruchomości o jej rozgraniczenie przerywa bieg zasiedzenia w stosunku do samoistnego posiadacza tej nieruchomości.”

Zagadnienia prawne sformułowane przez skarżących nie czynią zadość wskazanym na wstępie wymaganiom już dlatego, że ograniczyły się do wyrażenia wątpliwości w pytaniach bez odpowiedniej argumentacji jurydycznej. W celu zaś spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie wystarczy samo sformułowanie pytania do Sądu Najwyższego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 maja 2018 r., II CSK 12/18). Zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c. wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ma mieć własne uzasadnienie, odrębne od uzasadnienia podstaw kasacyjnych. Skarżący nie przedstawili żadnych, a tym bardziej pogłębionych, rozważań prawnych o charakterze ogólnym i abstrakcyjnym, wskazujących na poważne i istotne kontrowersje oraz rozbieżne oceny prawne, wymagające zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy w interesie publicznym zapewnienia jednolitej wykładni i prawidłowego stosowania prawa (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2024 r., I CSK 942/23).

Niezależnie od tego należy wskazać, że dowód z opinii biegłego podlega ocenie - przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. - na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Opinia biegłego nie ma w sprawie znaczenia rozstrzygającego i podlega ocenie jak każdy środek dowodowy, jednak z uwzględnieniem poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, sposobu motywowania sformułowanego stanowiska, stopnia stanowczości wyrażonych w niej ocen, zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej. Biegły wyraża opinię o tej części materiału dowodowego, którą wskazuje do celów jej wydania sąd, nie dokonuje natomiast wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego sprawy, co jest obowiązkiem sądu

orzekającego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 października 2023 r., II USK 411/22). Opinie biegłych, podobnie jak reszta materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszym postępowaniu, podlegały ocenie Sądu Okręgowego, zgodnie z zasadą swobodnego uznania sędziowskiego. Jednocześnie dokonana przez Sąd odwoławczy ocena okoliczności faktycznych i związana z tym wykładnia przepisów (wyrażona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku) mieściły się w granicach uznania sędziowskiego.

Poza tym nie budzi obecnie wątpliwości fakt, że na tle regulacji art. 123 § 1 pkt 1 k.c. w zw. z art. 175 k.c. oprócz powództwa bezpośrednio zmierzającego do przywrócenia posiadania, windykacyjnego, posesoryjnego, przerwę biegu zasiedzenia spowodują także inne czynności przedsięwzięte w celu dochodzenia, ustalenia, zaspokojenia, zabezpieczenia prawa własności, a zatem również wnioski o rozgraniczenie, chyba że w konkretnych okolicznościach faktycznych, nie będzie go można kwalifikować jako czynności zmierzającej bezpośrednio do przerwania biegu zasiedzenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 21 lutego 2013 r., IV CSK 347/12, postanowienie Sądu Najwyższego z 24 marca 2017 r., I CSK 378/16).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

M.L.

[ał]